

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Prvoborac
Knjiga 4

PARTIZANSKA KNJIGA

© Dimitrije Bukvić

© Partizanska knjiga, za ovo izdanje, 2017.

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Dimitrije Bukvić

Svaka dobija

Kikinda, 2017.

ZABRANJENI GRAD

Gong je označio početak borbe. Li se svom snagom ustremio na Đinga. Levi, pa desni kroše; već je ošamutio suparnika. Đing je koraknuo unazad i s distance uputio tromi direkt. Li ga je umešno blokirao i prešao u kontranapad. Obreli su se u klinču. Li je oborio Đinga snagom tela i seo na njega poput kečera. Bilo je jasno da ovaj meč superteške kategorije neće biti rešen na poene.

Lijevi fanovi – njih dvadesetak – skandirali su ime svog ljubimca. „Udri ga!“, povikao je neki krezubi tip, oponašajući aperkat. Pored njega, dva mladića su se zagrlila i zapevala. Ženski deo publike je zdušno aplaudirao. Đingovi navijači su pak najpre psovali, pa se hvatali za glavu i naposljetku skrušeno odlazili do blagajne. Usput su brojali juane koje će uložiti na naredni duel, ne bi li se eventualno izvadili za propalu opkladu u četvrtfinalu Li-Đing.

Jedino je Čing Ce Krang, vremešni čovek sede brade s povezom preko levog oka, čutke stajao po strani. Zadovoljno se smeškao zbog novca koji će mu doneti njegov pulen.

Đing je ubrzo okrenuo leđa protivniku i pošao u suprotan kraj borilišta. Taj čin se, prema pravilima, smatrao predajom i

sudija, đijangđu, proglasio je pobjednika. Nad grogiranim Đingom se nadvila džinovska šaka. Li se šepurio nasred ringa, sve dok ga Čing Ce Krang nije poklopio drvenom časom. Pripio ga je, tako zarobljenog, uz stakleni zid posude i izvukao van arene. Zatvorio je kutijicu rupičastim poklopcem nalik na sito, kroz čije se pukotine ubrzo začula vesela pjesma cvrčka-polufinaliste. Đing je ostao razmrljan na travnatom patosu dvorišta, spljošten đonom svog trenera.

Svi koji su igrali na Lija, pohrlili su da podignu dobitak. Na „šalteru“ – sklepanom pultu – premije je isplaćivao đidang, zadužen takođe i za prijem uplata. Čing Ce Krang, daleki bočni potomak vladara iz dinastije Song, dostojanstveno se držao po strani, čekajući da prođe stampedo. Tek kad su svi namireni, uputio se da preuzme svoje pare. Dok je brojao novčanice, đidang se srdačno osmehivao Čing Ce Krangu. Izraz lica mu se promenio čim je dobitnik uzeo svoje i krenuo ka vratima. Đidang ga je pratio namrštenim pogledom uperenim u leđa. Isto tako su ga posmatrali đijangđu i sičeng – treći član personala, u čiji je delokrug spadalo merenje boraca na malenom kantaruu i njihovo razvrstavanje u kategorije po težini.

Čing Ce Krang je u levi džep stavio kutijicu s Lijem, a u desni novac. Napustio je dvorište, zadovoljan što se njegov plan ostvaruje. Dvomesечно treniranje Lija pred turnir imalo je smisla. Uložio je maksimalnih pet stotina juana, baš kao i u prethodnih pet mečeva. I

šesti put je bio uspješan i zaradio dvostruko. Sutra sledi polufinale, a prekosutra finale. Pojačaće Liju doping i ostvariti stopostotan učinak. Tako će zgrnuti gomilu para za manje od sto dana, koliko je priroda predvidela da žive pripadnici Lijeve vrste. Čing Ce Krang je odlučio da zaslužnog cvrčka, kad takmičenje prođe, povede na put po Kini.

*

– Moramo nešto da preduzmemo – rekao je đidang, kad su posetioci otišli.

– Meni je taj jednooki od početka bio sumnjiv – kazao je sičeng. – Ali, težina onog njegovog Lija ne varira mnogo na merenjima.

– Čovek od prve borbe ulaže maksimum – oglasio se đidang, raspremajući pult. – A sad sve više ljudi igra na Lija. Ako taj osvoji finale, propali smo.

– Da mu presudimo? – umešao se đijangđu, pa uzeo metlu i đubrovnik.

– A kako? – upitao je sičeng, zagledan u kantar koji je upravo baždario. – Važno je da dobro izvagamo. Možda bi nas prijavio ako mu učinimo nešto. Toliko smo puta zbrisali policiji, nećemo valjda da padnemo na glupim crvcima!

– Dođavola! Koju li caku ima taj tip? – pokunjio se đijangđu, čisteći posmrtnu ostatku poraženih četvrtfinalista. – Ovaj posao je stresniji nego što smo mislili.

– Jeste – klimnuo je sičeng glavom. – Pa ti sad reci da kladionica garantuje mirnu starost. Radije bih opet otvorio ilegalnu farmu bernardinaca...

– A gde bi pobegao ako te provale? – dobacio je đijangđu, posvetivši se glancanju gonga.

– Ti bi mi valjda pomogao – nasmejao se sičeng, pomalo setno. – Toliko si pasoša falsifikovao da ni sam više ne znaš kako se zoveš...

– A možda bi te ipak uhvatili. Tad ti ni ovaj naš blagajnik ne bi pomogao – pokazao je đijangđu na đidanga. – Obio je tačno hiljadu četrsto sedamdeset i dve kase, ali nijednu zatvorsku bravu.

– Hiljadu četrsto sedamdeset i tri, da budemo precizni – brecnuo se đidang. – Ali, pustimo sad to... Smišljajmo šta ćemo sutra.

– Bojim se da nam ne ginu zastarele metode – primetio je sičeng.

– Samo ne diplomatija! – zavapio je đidang.

– A šta drugo?

U dvorištu je nastao muk.

*

Vanfuđin, najotmenija ulica Pekinga, sijala je u noći kao usamljena zvezda. Svetla lampiona, luksuznih prodavnica i elegantnih

restorana obasjavala su prolaznike. Među njima je bio i Čing Ce Krang. Idući prema poznatom odredištu, razmišljao je o slučajnostima. Koliko je život pun srećnih okolnosti. Kad je stasao kao dečak, roditelji su mu ispričali da su njegovi daleki preci pre hiljadu godina vladali Kinom. Pretražujući po istoriji, radoznali mladić Čing Ce Krang saznao je da su dvoboji cvrčaka tada postali masovna zabava. To je dokučio zahvaljujući beleškama svog dede, koji se profesionalno bavio proučavanjem prošlosti njihove porodice. Čitajući ih, Čing Ce Krang je našao podatak da su evnusi i konkubine u Zabranjenom gradu, za vreme dinastije Song, spravljali čudesnu tečnost koja može da razjari insekta. „Kad se načini mešavina, u nju zamočiti bambusov štapić i njime razdražiti cvrčka. Tako omamljen, kidisaće na protivnika sve dok ga ne pobedi“, pisalo je u dedinim spisima, uz recept za magični rastvor.

Davno je to pročitao Čing Ce Krang, ali se tih redova prisetio pre tri meseca. Tad je čuo da se širom Pekinga otvaraju tajne kladionice za borbe cvrčaka. Brzo je kupio jednog i na njemu isprobao eliksir. Uspelo je. Naredna dva meseca, Čing Ce Krang je trenirao svog pulena. Omamljivao ga je i nabavljao mu sparing partnere. Li ih je sve odreda razbio. U međuvremenu, Čing Ce Krang je saznao za obližnju kladionicu u kojoj se primakao početak turnira i prijavio Lija za učešće. Pre svakog duela, kod kuće bi nadražio insekta i potom ga stavio u kutijicu, baš kao i ovog dana, kad ga je iz razmišljanja prenuo svetleći natpis

Zabranjeni grad, postavljen iznad luksuznog restorana.

*

Mirisi domaće kuhinje nadvijali su se nad gostima u skupocenoj odeći. Probivši se do šanka, Čing Ce Krang je naišao na mladića u belom sakou. Kao i obično, šapnuo mu je nešto na uvo, tutnuvši sitninu u njegov džep. Momak se širokogrudno osmehnuo i poveo Čing Ce Kranga do službenog ulaza. Razgrnuo je trščanu zavesu i poželeo mu sreću. Čing Ce Krang se obreo u dugačkom hodniku na čijem su kraju bila vrata. Kad ih je otvorio, pred njim se ukazalo krcato dvorište. Čovek s povezom je gospodstveno sačekao da se razide metež oko đidangovog pulta. Kad se opsada blagajne završila, prišao je i izvukao ulog.

Oglasio se gong.

*

Li je ponovo glatko pobedio. Čing Ce Krang, čije se aristokratsko nasleđe svelo na dedine zapise i poneki manir, po običaju je poslednji podigao isplatu. Ostao je sam, s tročlanim osobljem. Uzevši novac, uputio se ka vratima. Bila su zaključana.

– Sačekaj malo – rekao mu je đidang.

Prišao je Čing Ce Krangu. Približili su mu se i đijangđu i sičeng.

– Hajde, odaj nam: kako treniraš tog malog? – upitao je đidang.

– Uobičajeno. Kao i svi. Na drugim insektima – nije se dao zbuniti Čing Ce Krang.

– A da li ga razdražuješ nečim? – oglasio se đijangđu.

– Standardnim stvarima: biljkama i paperjem. To je dozvoljeno – odgovorio je Čing Ce Krang, čije lice nije odavalo ni najmanji strah.

– A čime ga hraniš? – nastavio je sičeng.

– Lišćem, naravno. Čime bih? Ti ga meriš pred svaki meč, znaš da je uvek podjednako težak. Ja sam, drugovi, potomak dinastije Song. Naša porodica je još pre jednog milenijuma gajila cvrčke za borbu.

Sva trojica se zgledaše.

– Vidi, prijatelju – opet će đidang. – Ako Li sutra pobedi, možemo da zatvorimo radnju. Uveliko isplaćujemo premije iz kase restorana. Jedva da imamo svojih prihoda zbog te tvoje živuljke. Koliko tražiš da namestimo Lijev poraz?

– Žao mi je, gospodo. Zakazao sam putovanje po našoj lepoj zemlji. I avion sam rezervisao. Prekosutra letim. U finalu se povećava kvota, kao što znate. Na ulog od petsto dobiću trostruko. Taman da kompletiram džeparac. Osim ako nemate hiljadu i po da mi date odmah.

– Može hiljadu? – počeo je đidang da se cenka. – Ionako bi uložio petsto.

– Pih – odmahnuo je Čing Ce Krang rukom.

– Hiljadu i sto? – korigovao je đidang ponudu.

– Hiljadu i po i ni fen manje – odbrusio je Čing Ce Krang.

– Hiljadu i dvesta poslednja ponuda! I taman prodavač Lija za još trista kad sve prođe.

– A, ne. Li ide sa mnom. Već je star; ima skoro tri meseca. Neka malo putuje pre nego što umre, zaslužio je!

– Možemo mi i drugačije da razgovaramo – procedio je đidang kroz zube.

– Ah, gospodo, nisam siguran da biste sebi dozvolili takav luksuz. Vi znate da je ovaj vaš poslić ilegalan. Jedino ako ne planirate da me ubijete. Ali, to vam ne bih savetovao. Zamislite da nađu leš potomka dinastije Song. Ne ide vam to u prilog – staloženo je govorio Čing Ce Krang.

Đidang je iznervirano otključao vrata i podviknuo:

– Evo, idi do đavola!

Dok je izlazio, Čing Ce Krang je dobacio svoj trojici:

– Žalite se Mao Cedungu; on je zabranio kockanje.

*

– I šta sad? – zalupio je đidang vratima.

– Ima nas u šaci – udario je sičeng šakom o kantar.

– Sutra zatvaramo – šutnuo je đidang pult.

– To nam ne gine – kazao je sičeng. – Ali, kad bismo bar nekako opametili jednookog... ako već ni cvonjka ne možemo da izvučemo.

– Stanite! – povikao je đijangđu. – Znam šta ćemo!

Sičeng i đidang su značajno pogledali đijangđu, koji je počeo da izlaže svoj plan.

*

Dvorište je bilo premalo za sve koji su hteli da gledaju završni okršaj. Čing Ce Krang je ponosito zakoračio. Igrači su ga burno pozdravili. Kad je došao da položi uplatu, đidang ga je dočekao s osmehom.

– Puno sreće, gospodine – obratio se Čing Ce Krangu, koji je klimnuo glavom i okrenuo se ka staklenoj areni.

Đijangđu je prišao, takođe nasmejan, i označio početak meča. Sičeng je potapšao Čing Ce Kranga po ramenu.

– Da vidimo sad kakav ste trener – ljubazno mu je rekao.

Čing Ce Krang se nije obazirao na ove izlive blagoglagoljivosti. U mislima mu je bio sutrašnji put i hiljadu i po juana koje će večeras zgrnuti.

Dvoboj nije potrajao. Li je s lakoćom izudarao suparnika, koji se predao za nepun minut. Svetina je oduševljeno čestitala Čing Ce Krangu i opkolila đidanga. Kad su se razišli, eto i šampionovog trenera.

– E pa, čestitam od srca – kazao mu je đidang, namirujući ga. – Li je takav borac, da naš dogovor od juče ne bi uspeo sve i da smo ga postigli – nasmejao se.

Čing Ce Krang je značajno podigao obrve i prebrojao pare. Pozdravio je đidanga.

– Doviđenja. I lepo se provedite na putovanju – odgovorio je đidang, namignuvši mu. Pomislio je kako ovaj nadmeni aristokrata nijednom nije ostavio bakšiš.

*

Te noći, Čing Ce Krang ni oka nije sklopio od uzbuđenja. Nesanicu je iskoristio da se spakuje za put. Naravno, Lija će povesti kao ručni prtljag. Daće mu da sedi pored prozora u avionu i usput će mu pričati o znamenitostima koje će zajedno obići na ekskurziji. Poneće i sastojke za čudesnu tečnost i bambusov štapić, ako nabasaju na neku kladionicu.

U zoru je pozvao taksi i ponovo prebrojao novčanice. Lepo su izgledale naslagane u bunt. Stavio ih je u levi unutrašnji džep sako; tik uz srce.

Došavši na aerodrom, Čing Ce Krang je sačekao da svi putnici prođu pasošku

kontrolu, pa se gospodstveno uputio ka terminalu. Aristokratskim korakom se kretao ka namrgođenim, uniformisanim carinicima.

– Imate li nešto da prijavite? – obratio mu se jedan od njih.

– Jednog cvrčka i nešto ličnih stvari – odgovorio je Čing Ce Krang.

– A tehnička roba? Zlato? Novac? – zapitkivao je strogo carinik.

– Samo ovo – izvadio je Čing Ce Krang juane iz džepa. Carinik ih je uzeo, ispitivački zagledao i, ne vrativši ih vlasniku, odsečno naredio:

– Vaše isprave, molim!